

5 raons per dir “no”

SI ABANS QUE SÁNCHEZ
UNS ALTRES NO HAGUEREN
ENFONSAT LES SEUES CARRERES
POLÍTIQUES PER TAL D'ARROSSEGAR
ELS QUI ENS VAN SAQUEJAR, ELS QUI
LI DEMANEN RESPONSABILITAT
INSTITUCIONAL NO GOVERNARIEN
CAP INSTITUCIÓ NI UNA.

No sé quin serà el resultat del comitè federal del PSOE que es celebrarà dos dies abans que aquesta columna isca publicada. Tant fa. Crec, sincerament, que saber dir “no” és tan necessari, o més, com saber dir “sí”. És la barrera que ens defineix i ens situa en aquest món de política-*show* on sovint és impossible saber qui és qui ni què pots esperar de cadascú. Si molts habitants del país dels valencians que va governar la dreta més corrupta d'Europa hagueren sabut dir “no” a qui, on i quan tocava, aquell malson no hauria durat 20 anys. Aquestes són, doncs, les meues cinc raons per dir “no”. Les meues cinc raons com a ciutadà valencià per negar el meu vot, suport o comprensió a qui decideisca –per activa o per passiva– facilitar un govern presidit per Mariano Rajoy Brey.

La primera, perquè no és possible que un partit contradiga les raons per les quals va cridar la ciutadania a dipositar la seua confiança en ell. No se li pot demanar al segon partit d'aquest país que socarre la literatura impresa en el seu programa electoral. No li és exigible que desfigure la seua identitat política perquè un dels polítics més “indecents” de la història recent d'aquest país no haja de sacrificar el seu escó. Ni un de sol dels actes suïcides de responsabilitat política que entusiasmadament se li han reclamat a Pedro Sánchez no és possible sense que abans s'anuncie la dimissió irrevocable i la retirada de la vida pública del cap de Bárcenas, el germà de Paco Camps, l'enamorat de Rus i l'admirador de Rita Barberà.

La segona, perquè la destrucció del compromís assumit suposarà també la destrucció del mateix partit que aspiren a tornar a controlar els qui afirmen no en-

tendre la posició antiabstencionista. El PSOE, per exemple, no s'hauria recuperat mai de la revelació del repugnant *cas Soria* només unes hores després d'haver facilitat la investidura de Rajoy. La inexplicable coincidència d'alguna de les més sonades discrepàncies orgàniques del PSOE amb l'anunci del Suprem de processar Barberà indiquen un elevat grau de desesperació per recuperar el control del pessebre que evidencia més gana d'alfals que interès per restaurar l'estable.

La tercera. Si Mariano Rajoy arriba a ser en el futur –recent o llunyà, això no importa– qualsevol cosa més que president en funcions d'això que avui és Espanya, es produirà un fet històric de conseqüències impredecibles. Donar per amortitzada la responsabilitat política d'un personatge d'aquest calibre consolidaria una pràctica basada en la impunitat i la nul·la assumptió de responsabilitats. Entrarem en un territori de descomposició moral en què

únicament la sentència ferma per un delict tipificat en el codi penal et descavalcarà de la teua posició institucional o política, deixant l'ètica, per sempre més, fora de l'àmbit públic.

La quarta. Perquè si Rajoy governa Espanya, no hi hauria futur ni oportunitat per a tot allò que l'Acord del Botànic va voler representar, ni per a una nova forma d'acarar la política i l'acció de govern autònoma, o senzillament, per al restabliment del nivell de decència mínima de les institucions valencianes. La pitjor de les faccions que habita el PP valencià, la que no coneix ni la vergonya ni el remordiment, veuria confirmades les seues teories més demencials i, sense gens de rubor ni cautela, els valencians patirem l'enèsima de les extorsions a què ens ha sotmès la dreta pàtria. Convertit en el principal símbol del *caos*, contra el qual tot espanyol recte i pius ha de conjurar-se, el Govern valencià serà declarat objectiu prioritari pels mateixos que aquests dies han dirigit els seus canons mediàtics i econòmics contra Pedro Sánchez.

I la cinquena: Perquè ara, més que mai, és l'hora de reivindicar les idees que enfonsen les seues arrels en la raó i no en les majories opinades. Perquè, en realitat, importa ben poc quants vots, escons o governs perdrà el PSOE sostenint l'argument de la decència política. Perquè, si abans que Sánchez uns altres no hagueren dubtat a enfonsar les seues carreres polítiques per tal d'arrossegar en la seua caiguda als qui ens van saquejar, ens van mentir, ens van empobrir i ens van avergonyir, avui, alguns d'ells, els qui demanen responsabilitat institucional a Sánchez, no governarien cap institució ni una.

Consultor en comunicació



JOSEP
MORENO